

**RECHTBANK
van
EERSTE AANLEG
te
BRUSSEL**

Griffie nr.

Parket nr.: 66.30.366/91
O.R. : /
Ref. griffie :

Tijdens de openbare terechtzitting van negentien maart 2009 heeft de 60^e Kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel rechtsprekend in correctionele zaken, het volgende vonnis gewezen :

In de zaak van :

De Procureur des Konings, in naam van zijn ambt

En :

De Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur voor het grondgebied van
handelend in naam van het Vlaamse Gewest, met burelen
gevestigd te

- eiser tot herstel -

die werd vertegenwoordigd door Mr. loco Mr.
advocaat te

Tegen :

1. handelaar, geboren te on
wonende te
2. handelaarster, geboren te op
wonende te

-beklaagden -

die werden vertegenwoordigd door Mr. loco Mr.
advocaat te

Beklaagd van, in het gerechtelijk arrondissement

tussen 1 maart 1991 en heden, meermaals, terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaken van hetzelfde misdadig opzet en de delictueuze toestand nog steeds voortduurt;

A. 1) tussen 1 maart 1991 en 15 maart 1991,

met overtreding van de artikelen 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, van de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet dd. 4 maart 1997, thans bestraft door de artikelen 99, 1°, 146, 1°, 3° en 7° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen een bouwwerk opgericht te hebben, en meer bepaald een betonnen constructie voor de bouw van een garage-bergplaats te hebben ggeplaatst, in de strook voor tuinen op het onroerend goed gelegen te gekadaastreerd
toebehorende aan sa-
menwonende te

B. tussen 16 maart 1991 en heden,

met overtreding van de artikelen 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962 gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en van de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan bekrachtiging bij decreet dd. 4 maart 1997, en van de artikelen 99, 1°, 146, 1°, 3° en 7° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, de toestand omschreven in hierboven vermelde tenlasteleggingen A1, A2 en A3 gehandhaafd te hebben, het onroerend goed waarop de inbreuk gepleegd werd, gelegen zijnde ter plaatse zoals vermeld onder de tenlastelegging A.

Omtrent de procedure

Gezien de overschrijving van deze dagvaardingen op het Hypotheekkantoor te op 7 mei 2002 en er geregistreerd onder de nummers wat betreft en wat betreft

Gezien de stukken van het dossier ;

Gezien de rechtstreekse dagvaardingen van de Heer Procureur des Konings d.d. 9 april 2002;

Gezien het onbepaald uitstel d.d. 21 juni 2002 om het openbaar ministerie toe te laten de zaak verder te onderzoeken;

Gezien de rechtstreekse dagvaarding van de Heer Procureur des Konings d.d. 1 september 2008 om te verschijnen voor de 52^e kamer van deze rechtbank;

Gezien het onbepaald uitstel d.d. 25 september 2008 met het oog op de herverdeling aan de 60^e kamer van deze rechtbank;

Gezien de rechtstreekse dagvaarding van de Heer Procureur des Konings d.d. 24 oktober 2008 om te verschijnen voor de 60^e kamer van deze rechtbank;

Gezien de besluiten en stukken voor de eiser tot herstel, neergelegd op de openbare terechtzitting d.d. 17 februari 2009

Gehoord de eisen, middelen en conclusies voor de eiser tot herstel ;

Gezien de besluiten en stukken voor de beklaagden, neergelegd op de openbare terechtzitting d.d. 17 februari 2009

Gehoord de uitleg en verdedigingsmiddelen voor de beklaagden ;

Gehoord Substituut-Procureur des Konings, in zijn samenvatting en conclusies ;

Gehoord het antwoord voor de beklaagden ;

I. Belangrijkste feitelijke gegevens

Beklaagden hebben op 15 juli 1988 om een wijziging van de verkavelingsvoorschriften verzocht met betrekking tot hun aronden aeleen te kadastraal gekend onder

Blijkens hun synthesebesluiten zoals neergelegd op de terechtzitting, wensten beklagden op hun perceel een berging-garage te bouwen voor hun marktwagen.

Aanvankelijk werd door het college van burgemeester en schepenen van positief geadviseerd. Gelet op het negatief advies van de stedenbouwkundige ambtenaar werd de wijzigingsaanvraag op 11 oktober 1998 geweigerd door het college van burgemeester en schepenen. Er werd aangegeven dat meer dan één vierde van de in de oorspronkelijke verkaveling toegestane kavels zich verzetten tegen de wijziging. Hiertegen werd beroep aangetekend.

De bestendige deputatie van de provincieraad van bevestigde deze weigeringsbeslissing op 30 november 1989. Er werd ook gewag gemaakt van het feit dat één derde van de beoogde constructie in natuurgebied gelegen was.

Hiertegen werd door beklagden beroep aangetekend bij de Koning (Minister) op 12 februari 1990.

Op 28 juni 1990 werd door toch een bouwvergunning verleend tot het bouwen van een eengezinswoning en een berging/garage onder verwijzing naar de stilzwijgende vergunning tot verkavelingswijziging, afgeleid uit de toepassing van het (oude) artikel 55 van de Stedebouwwet.

Op 7 maart 1991 werd de deze vergunning opnieuw ingetrokken door de gemeente.

Op 15 maart 1991 werd een proces-verbaal van overtreding opgesteld voor het wederrechtelijk plaatsen van een betonnen constructie voor de bouw van een garage-bergplaats en werd beklagden een bevel gegeven tot stopzetting van de werkzaamheden.

De gemachtigde ambtenaar maakte bij schrijven d.d. 31 maart 1993 aan de Procureur des Konings zijn herstellvordering over, namelijk het herstel van de plaats in de vorige staat.

Op 5 april 1996 werd de herstellvordering nog aangevuld met een dwangsom van 1.000 BEF per dag vertraging in de uitvoering van de herstellmaatregel.

Uit een plaatsbezoek d.d. 25 juni 1996 bleek dat de toestand ongewijzigd was gebleven en dat de betonnen constructie zich nog steeds op het terrein bevond.

Blijkens de synthesebesluiten van de Gewestelijk Stedenbouwkundig inspecteur zoals op de zitting neergelegd, hebben beklagden gepoogd om de verkavelingsvoorschriften opnieuw te laten wijzigingen in de periode 1995-1996 maar dat hun administratief heren telkens werd verworpen. Verder werd er door de dienst AROHM op 2 februari 2000 en 7 november 2007

nog een plaatsbezoek afgelegd waaruit bleek dat de constructie er nog altijd stond.

Blijkens de synthesebesluiten van beklaagden blijkt dat zij nog vrijwillig zijn tussengekomen in een procedure voor de Raad van State, aangespannen door een buurtbewoner ten gevolge van de nieuwe verkavelingsvergunning en dat zij ook in kort geding gepoogd hebben om het bouwverbod op te heffen. Deze stappen zijn telkens tevergeefs geweest.

Ter zitting wordt aangegeven dat de kwestieuze bouwconstructie er nog steeds staat.

II. Procedurele argumenten

1. De overschrijving van de dagvaarding

De zaak werd op de zitting van 21 juni 2002 onbepaald uitgesteld.

Uit het strafdossier blijkt dat de gerechtsdeurwaarder op 7 mei 2002 aan de heer Hypotheekbewaarder van het Hypotheekkantoor te verzocht heeft om kantmelding te maken van de dagvaardingen d.d. 9 april 2002 uitgebracht lastens beklaagden. Deze dagvaardingen werden geregistreerd onder de nummers en

Naar het oordeel van de rechtbank dienen de nieuwe dagvaardingen niet opnieuw geregistreerd te worden. De zaak wordt immers in zijn geheel hernomen. Bovendien kunnen beklaagden in voorkomend geval veroordeeld worden tot de kosten van deze eerste dagvaardingen.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat is voldaan aan de vereiste van artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna DORO).

2. Omtrent de verjaring

1. Beklaagden kunnen gevolgd worden waar zij voorhouden dat het oprichten en instandhouden onderscheiden misdrijven zijn.

Evenwel is de rechtbank van oordeel dat deze feiten voor zover ze bewezen zijn, wegens éénheid van opzet als één misdrijf dienen bestraft te worden. De feiten zijn immers onderling nauw verbonden door eenheid van doel en verwezenlijking en betreffen de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van het zelfde misdadige opzet (zie Verstraeten, R. Handboek Strafvordering, Maklu, 2005, n°214).

2. De tenlasteleggingen maken een inbreuk uit op artikel 99 § 1,1°, artikel 146, eerste lid, 1° en 7°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het DORO zoals ondertussen meermaals gewijzigd.

Het artikel 146, derde lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 en in de mate dat het niet vernietigd werd door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van de inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijke kwetsbare gebieden.

Bij toepassing van artikel 2, lid 2 Strafwetboek dient van deze mildere strafwet toepassing worden gemaakt.

De handelingen en de werken waarop de tenlastelegging sub B betrekking hebben, zijn gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied

Dit impliceert dat de feiten thans nog strafbaar zijn.

Verder dient te worden opgemerkt dat het instandhouden van de met de wet strijdige werken een voortdurend misdrijf is waardoor een duurzame en ongeoorloofde toestand wordt geschapen die blijft bestaan zonder ander toedoen van de dader (Cass. (2ek) 13 november 2007, *TMR*, 2008/5,642, noot). Het standpunt van beklaagden kan niet gevolgd worden waar zij de strafbare periode in de tijd willen beperken nu in de initiële dagvaarding d.d. 9 april 2002 de strafbare periode als volgt vermeld wordt: "van 16 maart 1991 tot op heden". De rechter die vaststelt dat het plegen van het misdrijf aan de gang was op de dag van de dagvaarding en dat dit nog steeds zo is op de dag dat er uitspraak wordt gedaan, beslist wettig dat de verjaring nog niet is begonnen te lopen.

Op de terechtzitting is gebleken dat de illegale constructie er nog steeds staat waardoor naar het oordeel van de rechtbank de verjaring thans nog geen aanvang heeft genomen.

Dit impliceert dat het geheel van feiten zoals voorzien onder de tenlasteleggingen sub A en B, en die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, thans nog niet verjaard zijn (zie Verstraeten R., o.c., n°214).

Het voorgaande heeft tot gevolg dat de herstellvordering evenmin verjaard is (artikel 26 Vt.Sv.).

III. Ten gronde

1. Tenlastelegging sub A en B

Het standpunt van beklagden dat zij beschikten over een geldige verkavelingsvergunning d.d. 28 juni 1990 kan niet worden bijgetreden. Er kan ter zake worden verwezen naar de intrekkingbeslissing d.d. 7 maart 1991.

Dergelijke intrekking heeft dezelfde uitwerking als een vernietiging (zie DE WOLF, D., Constitutieve bestanddelen van de stedenbouwmisdrijven in het Vlaams Gewest : een eindeloze bron van betwistingen, in De Groeipijnen van het strafrecht, (ed.) DE NAUW A., p. 138). Naar het oordeel van de rechtbank was dit intrekkingbesluit wettig.

Evenmin kunnen beklagden zich beroepen op enige vorm van rechtsdwaling en/of dat ze ter goede trouw waren.

Er kan ter zake worden verwezen naar het aangetekend schrijven d.d. 27 juni 1990 van de Administratie Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu waarin aan beklagden werd gemeld dat de door hem aangevraagde wijziging van verkavelingsvoorschriften in strijd was met de geldende verkavelingsvoorschriften en tegen de bepalingen van het gewestplan

Er werd hierin ook geschreven dat beklagden niet over de vergunning tot wijziging van de verkaveling beschikten en dat het stilzitten van de bevoegde administratie niet anders mocht worden geïnterpreteerd.

Hoogstens kunnen beklagden zich wenden tot die hen deze vergunning op onrechtmatige wijze heeft toegekend, namelijk in strijd met de wettelijke bevoegdheden van het toenmalige college van burgemeester en schepenen.

Gelet op het voorgaande is ook het instandhoudingsmisdrijf bewezen nu er sprake is van een constructie die wederrechtelijk (zonder vergunning) werd opgericht en die er nog altijd staat.

2. Redelijke termijn

Beklagden kunnen gevolgd worden waar zij voorhouden dat de redelijke termijn in dit weinig complexe dossier is overschreden.

Uit het strafdossier blijkt dat er tussen 21 juni 2002 en de nieuwe dagvaardingen die op 1 september 2008 werden uitgebracht, slechts één onderzoeksdaad werd uitgevoerd anno 2007.

Gelet op de overschrijding van de redelijke termijn dienen beklagden éénvoudig schuldig te worden verklaard aan de in hun hoofd bewezen verklaarde feiten sub A en B.

IV. Omtrent de herstellvordering

1. Stedenbouwkundig inspecteur

De herstellvordering werd ingesteld bij brief aan de procureur des Konings d.d. 31 maart 1993 . Deze vordering werd regelmatig (artikel 149 DORO) en tijdig (art. 26 Vt.Sv.) ingesteld.

De herstellvordering wordt van rechtswege verder gezet door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur overeenkomstig artikel 198 DORO. Het bij decreet van 4 juni en 21 november 2003 gewijzigde artikel 149 DORO vereist niet dat de gewestelijk stedenbouwkundig Inspecteur de herstellvordering opnieuw moet overwegen of aan die wijzigingen moet aanpassen (zie ook Hof van Beroep Brussel (15ek), 14 januari 2008, *T.M.R.*2008, p.569)

2. Advies Hoge Raad Herstelbeleid

Er bestaat geen verplichting voor de rechter om het voorafgaand advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen voor herstellvorderingen die door de Stedenbouwkundige inspecteur werden ingeleid alvorens de Hoge Raad voor het Herstelbeleid effectief zijn bevoegdheden kon uitoefenen (Cass (2ek), 24 juni 2008, en Cass. (2° k.) 17 juni 2008 zie www.cass.be).

Er kan ter zake ook verwezen worden naar een arrest van het grondwettelijk hof d.d. 18 december 2008 (Grondwettelijk Hof nr. www.const-court.be) waar de overgangsregeling van artikel 198bis DORO in samenhang met artikel 149§ 1 DORO niet strijdig werd bevonden met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Hierin werd in het licht van eerdere grondwettelijke rechtspraak, herhaald dat artikel 198bis DORO een proceseconomisch doel had en dat de rechter de mogelijkheid om advies te kunnen vragen, moet afwegen tegen de noodzaak om dat advies in te winnen om over het geschil te kunnen oordelen.

De rechtbank meent dat zij aan de hand van de gegevens waarover zij beschikt, en dit in het licht van een goede ruimtelijke ordening, thans dit concrete geschil kan beslechten.

3. Kennelijke onredelijkheid en overschrijding van de redelijke termijn

1. Het is de gevestigde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof dat de rechter bij de beoordeling van de herstellvordering zich niet mag begeven op het terrein van de opportuniteit omdat dit er zou op neer komen hem een bevoegdheid toe te kennen die onverenigbaar is met de beginselen die de verhoudingen regelen tussen de administratie en de rechtscolleges. Dit is trouwens ook het standpunt van het hof van Cassatie (zie Cass (2ek) 5 juni 2007, www.cass.be).

De rechtbank kan enkel de herstellvordering op haar wettigheid toetsen en onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendiging berust. Er kan enkel worden nagegaan of de beslissing tot herstel van de plaats in de vorige toestand uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening werd genomen; de rechter moet de vordering die steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van

een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten
(Cass. (2ek) 18 maart 2008 (www.cass.be))

2. In concreto stelt de rechtbank vast dat de illegale constructie deels in natuurgebied, zijnde ruimtelijk kwetsbaar gebied werd opgetrokken. Dit blijkt uit ook uit de motivering van de herstellvordering en het aanvullend onderzoek Voorheen werd reeds meermaals aangehaald dat de constructie er thans nog altijd staat.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand weegt op tegen de last die er voor beklagden uit voortvloeit. De vordering is gelet op de plaats waar de constructie deels werd opgetrokken (namelijk in natuurgebied), niet kennelijk onredelijk en strookt aldus met de wet.

In principe kan aldus op de herstellvordering worden ingegaan.

3. De herstellvordering heeft volgens de rechtbank een burgerrechtelijk karakter. Zij strekt ertoe als bijzondere vorm van vergoeding of teruggave een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad (vgl. Cass. (2ek) 3 april 2007, en Cass. (2ek) 22 mei 2007 www.cass.be en ook Grondwettelijk Hof d.d. 19 maart 2008, www.const-court.be)

Zij kan aldus gesteund worden op de artikelen 3 Vt.Sv., 44 S.W., 161 en 189 Sv. en artikel 1382 B.W. (zie ook Hof van Beroep Brussel (15ek), 14 januari 2008, T.M.R.2008, p.569). De herstellvordering kan bovendien niet verjaren voor de strafvordering (artikel 26 Vt.Sv.).

Er is naar het oordeel van de rechtbank geen reden om een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen nu artikel 21ter Vt.Sv. niet kan worden toegepast op de herstellvordering die burgerrechtelijk van aard is en geen straf is. Anders oordelen valt niet te rijmen met het legaliteitsbeginsel in strafzaken. Bovendien voorziet artikel 21ter Vt.Sv. uitdrukkelijk in de mogelijkheid voor de rechter om de "teruggave" uit te spreken en dus op burgerlijk gebied te oordelen wanneer wordt vastgesteld dat de redelijke termijn is overschreden op strafgebied.

Het Hof van Cassatie heeft overigens geoordeeld dat de omstandigheid dat inzake stedenbouw de herstellmaatregel van de afbraak een straf is in de zin van de artikelen 6.1, EVRM en 14.1, IVBPR enkel met zich meebrengt dat de waarborgen van die bepalingen moeten worden in acht genomen, maar niet dat die maatregel in de Belgische wetgeving van strafrechtelijke aard is zodat de strafrechter daarover met volheid van rechtsmacht zou moeten kunnen oordelen (zie Cass., 4 november 2008 www.cass.be en Cass., 28 okt. 2008, Het blijft voor de strafrechter mogelijk, ook wanneer hij vaststelt dat de redelijke termijn is overschreden, dit herstel te bevelen teneinde de gevolgen van het stedenbouwmisdrijf te doen ophouden en te voorkomen dat de beklagde het voordeel uit het door hem gepleegde misdrijf behoudt (Cass. 6 januari 2009, www.cass.be).

Het voorgaande impliceert aldus dat de rechtbank nog steeds het herstel in de oorspronkelijke toestand kan bevelen.

Uit het arrest van het EHRM kan bijgevolg niet als algemeen beginsel worden afgeleid dat bij elke overschrijding van de redelijke termijn op strafgebied de herstellvordering die volgens het Belgische recht van burgerrechtelijke aard is, niet meer kan of mag uitgeoefend worden.

Anderzijds kan in het licht van deze Europese rechtspraak de herstellvordering wel als een straf beschouwd worden alhoewel dit in het licht van de hiervoor geciteerde rechtspraak als niet evident wordt gezien.

De rechtbank houdt daarom rekening met de overschrijding van de redelijke termijn door te bepalen dat de herstellvordering binnen het jaar dient uitgevoerd te worden in plaats van de door de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur gevorderde termijn van drie maanden. Evenmin dient hieraan een dwangsom te worden gekoppeld nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat beklaagden na al die jaren niet vrijwillig tot afbraak zouden overgaan (vgl. Gent, 11 januari 2008, T.Strafr., 2008/3, p. 220).

4. Omtrent de kosten wordt geoordeeld zoals hierna bepaald

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK

bij toepassing van de wettelijke bepalingen aangeduid door de Voorzitter, met name de artikelen :

- 154, 161, 162, 162bis, 182, 185, 189, 190, 194 en 195 van het Wetboek van Strafvordering ;
- 3, 4, 21ter en 26 van de wet van 17 april 1878, houdende de voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering;
- 2, 44, 45, 50, 65 lid 1, 66, 100 Strafwetboek;
- 508/1 t/m 508/25, 557 t/m 562, 618 en 1022 Gerechtelijk Wetboek, gewijzigd bij de wetten dd. 06.07.1973 en 22.04.2003 en aangevuld en gewijzigd bij de wet van 21.04.2007 en K.B. 26 oktober 2007;
- 44 § 1, 1°, 64, 1°, 2° en 5° lid van de wet van 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw;
- 42§1, 1°, 66, 1°, 2° en 5° en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997)
- 99 § 1, 1°, artikel 146, eerste lid, 1°, 3° en 7°, derde en vierde lid, 147, 149, 153 en 160 Decreet houdende de Organisatie Ruimtelijke Ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999);
- 91, lid 2 van het K.B. van 28 december 1950;
- 11, 12, 16, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken ;

Rechtdoende na tegenspraak ;

Op strafgebied

Wat betreft

Verklaart éénvoudig schuldig aan de bewezen verklaarde tenlasteleggingen sub A en B

Veroordeelt beklagde bovendien tot betaling van een vergoeding van vijftientig euro (25 EUR) bij toepassing van het K.B. van 28 december 1950.

Wat betreft

Verklaart éénvoudig schuldig aan de bewezen verklaarde tenlasteleggingen sub A en B

Veroordeelt beklagde bovendien tot betaling van een vergoeding van vijftientig euro (25 EUR) bij toepassing van het K.B. van 28 december 1950.

Wat betreft de kosten

Veroordeelt beklagden solidair
tot de kosten van de openbare vordering ten totale bedrage van 55,60 euro.

De kosten van de dagvaardingen gemaakt voor de 52 ste kamer worden ten laste gelegd van de Belgische Staat bedragende op: 78,32 euro

Wat betreft de herstellvordering

Verklaart de herstellvordering van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur ontvankelijk en in de hierna bepaalde mate gegrond;

Veroordeelt tot het uitvoeren van
de herstelmaatregel strekkende tot herstel van de plaats van de oorspronkelijke toestand, zijnde de afbraak van de betonnen constructie (garage-bergplaats) en het opruimen van alle sloopafval.

Dit alles uit te voeren binnen een termijn van één jaar na het in kracht van gewijsde tussen te komen vonnis;

Machtigt de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur voor het geval het herstel van de plaats niet binnen de door dit vonnis gestelde termijn wordt uitgevoerd, ambtshalve in de uitvoering ervan overeenkomstig artikel 153 DORO en zegt voor recht dat de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van het herstel van de plaats in de vorige staat, te verkopen, te vergoeden en te verwijderen.

Veroordeelt beklagden solidair tot betaling van de rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 1.200 EUR.

Beveelt dat huidig vonnis op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven zal worden op de wijze bepaald in artikel 84 van de Hypotheekwet

Houdt de burgerlijke belangen, voor wat betreft de eis van gebeurlijke andere schadelijders, ambtshalve aan.

Vonnis uitgesproken tijdens de openbare terechtzitting waar zetelden :

Alleenzetelend Rechter,

Substituut-Procureur des Konings,

Afgevaardigd Griffier

(goedgekeurd de doorhaling van / lijnen en / woorden)